

УДК 341.6

DOI <https://doi.org/10.24144/2307-3322.2025.87.4.47>

РОЛЬ ЄСПЛ У ФОРМУВАННІ СТАНДАРТІВ ФУНКЦІОНУВАННЯ СУСПІЛЬНИХ МЕДІА

Тюря Ю.І.,
*доктор юридичних наук, доцент,
професор кафедри цивільного,
господарського та екологічного права
Національний технічний університет
«Дніпровська політехніка»
ORCID: 0000-0001-7732-3535
e-mail: tyurya.j.i@ntu.one*

Тюря Ю.І. Роль ЄСПЛ у формуванні стандартів функціонування суспільних медіа.

У статті досліджується практика Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ) як ключового інституту формування стандартів функціонування суспільних медіа у демократичному суспільстві. Основна увага приділена дослідженню рішень ЄСПЛ, які визначають межі свободи вираження поглядів, принципи плюралізму думок, а також гарантії редакційної незалежності суспільних медіа.

На основі аналізу справи «Маноле та інші проти Молдови» розкривається проблема політичного втручання у редакційну політику суспільного медіа та наголошується на необхідності забезпечення його незалежності. Справа «Лентія та інші проти Австрії» висвітлює питання неприпустимості монополізації медіапростору та важливості забезпечення плюралізму думок. У контексті справи «Радіо-Франс проти Франції» розглядаються межі відповідальності журналістів за поширення недостовірної інформації та наголошується на важливості дотримання професійних журналістських стандартів. Особливий акцент зроблено на справі «Войтас-Калета проти Польщі», яка закріплює право журналістів висловлювати публічну критику щодо програмної політики суспільного медіа.

З'ясовано, що практика ЄСПЛ безпосередньо впливає на формування національного законодавства та правозастосування у сфері медіа. У статті також окрема увага приділяється рекомендаціям Ради Європи, які разом з судовою практикою створюють цілісну систему стандартів функціонування суспільних медіа з метою забезпечення балансу між свободою вираження поглядів і захистом прав людини в інформаційному просторі.

У висновках наголошено, що держава має позитивний обов'язок забезпечувати функціонування суспільних медіа відповідно до демократичних стандартів, гарантуючи неупередженість новин, прозорість власності медіа, економічні стимули та захист редакційної автономії.

Визначено, що пріоритетними завданнями для розбудови плюралістичного медіапростору є впровадження обґрунтованих обмежень щодо концентрації медіавласності, паралельно з розвитком системи суспільних медіа та підтримкою некомерційних інформаційних платформ через економічні стимули й цільове фінансування.

Ключові слова: суспільні медіа, Європейський суд з прав людини, свобода вираження поглядів, плюралізм, Європейська конвенція з прав людини, редакційна незалежність, демократичне суспільство.

Tiuria Yu.I. The role of the ECHR in shaping standards for the functioning of public media.

The article examines the practice of the European Court of Human Rights (hereinafter – ECHR) as a key institution in shaping the standards for the functioning of public media in a democratic society. The primary focus is on analyzing ECHR rulings that define the boundaries of freedom of expression, the principles of opinion pluralism, and guarantees of editorial independence for public media.

Based on the analysis of the case «Manole and Others v. Moldova», the issue of political interference in the editorial policy of public media is highlighted, emphasizing the need to ensure its independence.

The case «Lentia and Others v. Austria» addresses the inadmissibility of monopolizing the media space and underscores the importance of safeguarding opinion pluralism. In the context of the case «Radio France v. France», the limits of journalists' liability for disseminating false information and the necessity of adhering to professional standards are examined. Special attention is given to the case «Wojtas-Kaleta v. Poland», which establishes journalists' right to publicly criticize the programming policy of public media.

It has been established that the ECtHR's practice directly influences the development of national legislation and law enforcement in the media sphere. The article also pays particular attention to the recommendations of the Council of Europe, which, together with judicial practice, form a comprehensive system of standards for the functioning of public media to ensure a balance between freedom of expression and the protection of human rights in the information space.

The conclusions emphasize that the state has a positive obligation to ensure the functioning of public media in accordance with democratic standards, guaranteeing impartial news coverage, transparency of media ownership, economic incentives, and the protection of editorial autonomy.

It has been determined that the priority tasks for developing a pluralistic media environment include implementing reasonable restrictions on media ownership concentration, alongside the development of a public media system and support for non-commercial information platforms through economic incentives and targeted funding.

Key words: public media, European Court of Human Rights, freedom of expression, pluralism, European Convention on Human Rights, editorial independence, democratic society.

Постановка проблеми. Рада Європи визнає суспільні медіа ключовим елементом забезпечення фундаментального права на свободу вираження поглядів та інформації. Згідно зі статтею 10 Європейської конвенції з прав людини (далі – Конвенція) суспільні медіа сприяють реалізації цього права, забезпечуючи можливість шукати та отримувати інформацію, одночасно підтримуючи демократичні цінності, плюралізм і соціальну згуртованість у суспільстві.

Завдяки своїм повноваженням суспільні медіа є важливим громадським джерелом об'єктивної інформації та різноманітних політичних поглядів. Вони створюють унікальний майданчик для плюралізму думок, де різні суспільні групи можуть отримувати й передавати інформацію, висловлювати свої ідеї та брати участь у публічному діалозі. Через свою діяльність суспільні медіа мають підтримувати зміцнення соціальної єдності, розвиток культурного розмаїття та забезпечувати всім громадянам доступ до плюралістичного спілкування.

Однак у сучасному світі суспільні медіа змушені долати численні перешкоди. Серед основних викликів – збереження незалежності від економічних і політичних впливів, пошук стабільного фінансування, пристосування до вимог цифрової епохи та дотримання високих редакційних стандартів в умовах конкурентного медіаринку. Попри це, вони продовжують залишатися ключовими учасниками розвитку демократичного суспільства.

Важливу роль у формуванні медіаполітики щодо функціонування суспільних медіа відіграє практика Європейського суду з прав людини (далі – ЄСПЛ), формуючи цілісну систему правових позицій, які допомагають державам створювати ефективні механізми захисту редакційної незалежності та забезпечення різноманіття думок у суспільному мовленні.

Метою дослідження є аналіз практики Європейського суду з прав людини щодо принципів функціонування суспільних медіа, зокрема їхнього впливу на забезпечення свободи вираження поглядів, плюралізму думок і редакційної незалежності.

Стан опрацювання проблематики. Теоретичною основою дослідження стали наукові праці вітчизняних дослідників, присвячені різним аспектам функціонування суспільних медіа та захисту свободи вираження поглядів. Зокрема, питання міжнародних стандартів і практики ЄСПЛ щодо свободи вираження поглядів досліджували В.М. Завгородня, Т.М. Слінько та В.В. Середюк, а практичні аспекти захисту медійних прав і свобод розглядали медіаюристи Л.В. Опришко та Т.М. Олексіук. Особливе значення для дослідження мали рішення Європейського суду з прав людини, які формують правові стандарти функціонування суспільних медіа та забезпечення медіаплюралізму у демократичному суспільстві.

Виклад основного матеріалу. Практика ЄСПЛ демонструє комплексний підхід до захисту свободи вираження поглядів у контексті діяльності суспільних медіа, встановлюючи важливі орієнтири для розвитку медійного законодавства.

У своїй практиці ЄСПЛ послідовно наголошує на необхідності забезпечення законодавчих гарантій незалежності суспільних медіа та захисту плюралізму думок у їхній діяльності. Суспільні медіа повинні слугувати платформою для висвітлення різних точок зору, сприяючи формуванню обізнаного суспільства та захисту демократичних цінностей. Особлива увага приділяється питанням редакційної незалежності від економічного та політичного впливу задля уникнення маніпуляцій громадською думкою та підтримання довіри до медіа. Водночас ЄСПЛ підкреслює важливість дотримання балансу між професійними правами журналістів і завданнями суспільних медіа.

Правові позиції, сформульовані у практиці ЄСПЛ, становлять фундаментальні стандарти функціонування суспільних медіа у демократичному суспільстві.

ЄСПЛ наголошує, що свобода вираження поглядів є однією з основ демократії та однією з базових передумов її розвитку. Відповідно до статті 10 Конвенції: «Кожен має право на свободу вираження поглядів. Це право включає свободу дотримуватися своїх поглядів, одержувати і передавати інформацію та ідеї без втручання органів державної влади і незалежно від кордонів» [1]. Згідно з позицією ЄСПЛ держава зобов'язана забезпечити такі умови, за яких суспільний мовник зможе створювати і надавати плюралістичний контент та виконувати свою демократичну місію.

Ключовою вимогою діяльності будь-якого суспільного медіа є забезпечення трансляції неупереджених, незалежних і збалансованих новин, інформації та коментарів. Крім того, суспільні медіа мають функціонувати як відкритий майданчик для висловлення різноманітних поглядів і думок, що є необхідною передумовою здорового демократичного дискурсу в суспільстві.

У цьому контексті варто звернути увагу на рішення у справі «Маноле та інші проти Молдови» (Manole and Others v. Moldova), де ЄСПЛ розглянув комплексну проблему політичного втручання у діяльність суспільного медіа [2].

Справа стосувалася Національної телерадіокомпанії «Teleradio-Moldova» (TRM), яка була створена президентським указом у 1994 році та пройшла трансформацію від державної до публічної компанії у 2002 році.

Особливість ситуації полягала в тому, що TRM фактично мала монополічне становище у національному телепросторі Молдови. До листопада 2004 року, крім TRM, на всій території країни можна було дивитися лише румунський суспільний канал Romania 1 та російський ORT, при цьому Romania 1 не транслював місцевих новин, а ORT мав лише короткий щоденний молдовський випуск новин. Враховуючи, що 61 % населення проживало у сільській місцевості, де кабельне та супутникове телебачення було малодоступним, TRM був основним джерелом інформації для значної частини населення.

Після перемоги Комуністичної партії на парламентських виборах у лютому 2001 року суспільний мовник опинився під посиленням політичним контролем. Керівні посади заміщено особами, лояльними до уряду, а редакційна політика зазнала суттєвих змін. Одночасно запроваджено суворий централізований контроль за новинним контентом: відбір сюжетів здійснювався керівником відділу новин відповідно до розкладу, встановленого державним агентством «Moldpres», і потребував обов'язкового схвалення вищого керівництва TRM.

Ситуація ускладнилася ще більше через запровадження системних обмежень у висвітленні подій. Репортажі про діяльність провладних органів отримували значно більше ефірного часу (3–5 хвилин) порівняно з іншими подіями (максимум 60–90 секунд). Водночас було створено «чорний список» осіб, яким заборонявся доступ до ефіру, а опозиційні політики практично не мали можливості висловити свою позицію. Ба більше, навіть у випадках появи опозиціонерів у ефірі їхні виступи піддавалися редагуванню або перекривалися коментарями.

Цензурні обмеження поширювалися не тільки на новини, але й на інші програми. Здійснювався контроль над тематикою передач, складом гостей та студійною аудиторією, обмежувалися прямі ефіри та інтерактивні формати телевізійних передач.

З січня по травень 2002 року Християнсько-демократична народна партія організувала масові демонстрації на Площі Великої національної асамблеї проти урядового рішення про зміну шкільної програми з історії та відновлення обов'язкового вивчення російської мови. TRM висвітлювала ці події обмежено та під жорстким контролем, зокрема було заборонено повідомляти про причини протестів і позицію опозиції.

У відповідь на цензуру 25 лютого 2002 року 331 співробітник TRM підписав декларацію протесту проти порушення права на висвітлення об'єктивної інформації. Наступного дня, коли декларація була оприлюднена, перед штаб-квартирою TRM зібралися тисячі протестувальників, а

журналіст Діну Руснак відмовився зачитувати цензурований сценарій новин, через що до студії були викликані військові для відновлення контролю. Однак спроба журналіста Діну Руснака викрити цензуру в прямому ефірі призвела до репресій проти працівників телерадіокомпанії – зокрема, Ларису Маноле звільнили з посади старшого редактора через надуману помилку у новинах, а самого Руснака понизили у посаді та позбавили права вести новини, причому навіть судові рішення на їхню користь не були виконані керівництвом TRM.

Одним з ключових документів, на який опирається ЄСПЛ при прийнятті рішення, є Рекомендація Комітету міністрів (1996)10 «Про гарантії незалежності громадського телерадіомовлення». Згідно з документом законодавча база у сфері медіа має гарантувати редакційну незалежність та інституційну автономію організацій суспільного мовлення; правила, які регулюють статус і призначення керівних рад, мають запобігати будь-якому ризику політичного чи іншого втручання; законодавство у сфері медіа має забезпечувати достовірне висвітлення фактів і подій у новинах та сприяти вільному формуванню громадської думки [3].

Згодом, щоб розвинути ці принципи, Рада Європи ухвалила Рекомендацію CM/Rec(2018)1 щодо плюралізму медіа та прозорості власності медіа, наголошуючи на важливій ролі суспільних медіа у забезпеченні медійного плюралізму та рекомендуючи державам «створити адекватні умови для того, щоб суспільні медіа продовжували відігравати цю роль у мультимедійному середовищі шляхом надання їм як відповідної фінансової підтримки, так і інших форм підтримки, спрямованих на впровадження інновацій та розробку цифрових стратегій і нових послуг» [4]. Зі свого боку Парламентська асамблея Ради Європи закликала держави захистити редакційну незалежність і оперативну автономію суспільних медіа, забезпечуючи їх стабільне, прозоре та адекватне фінансування.

Важливим документом, на який також посилається ЄСПЛ, є Рекомендація Rec(2000)23 «Про незалежність та функції регулювальних органів у секторі мовлення», прийнята Комітетом Міністрів у грудні 2000 року. У ній наголошується на необхідності збалансованого регулювання сектору суспільного мовлення, що гарантує свободу медіа та захищає права громадян і суспільні інтереси. Водночас незалежність регулювальних органів є ключовою умовою для забезпечення неупередженого та справедливого регулювання медіапростору [5].

Нарешті, «Декларація про гарантію незалежності громадського мовлення у державах-членах», ухвалена Комітетом Міністрів 27 вересня 2006 року, ще раз підтверджує зобов'язання держав-членів Ради Європи щодо забезпечення незалежності суспільних медіа, зокрема «надавати правові, політичні, фінансові, технічні та інші засоби, необхідні для забезпечення справжньої редакційної незалежності та інституційної самостійності організацій суспільного мовлення з метою усунення будь-якої загрози політичного або економічного втручання» [6].

Отже, на підставі всебічного аналізу цих документів і доказової бази у справі «Маноле та інші проти Молдови» ЄСПЛ зробив декілька важливих висновків щодо порушення свободи вираження поглядів у діяльності TRM. Зокрема протягом досліджуваного періоду спостерігався системний дисбаланс у висвітленні політичних подій, що проявлявся у надмірному фокусуванні на діяльності Президента та Уряду при одночасному суттєвому обмеженні доступу представників опозиційних політичних сил до телевізійного ефіру для презентації альтернативних позицій. Водночас ЄСПЛ встановив наявність цілеспрямованої редакційної політики, яка передбачала обмеження або повне уникнення висвітлення певних тем, що розцінювалися керівництвом як політично чутливі або потенційно шкідливі для репутації Уряду. Поряд з цим, заявники у справі, які працювали журналістами, редакторами та продюсерами TRM, безпосередньо зазнавали негативного впливу такої обмежувальної політики у своїй професійній діяльності.

З огляду на це, ЄСПЛ, враховуючи, зокрема фактичну монополію TRM на ринку телерадіомовлення Молдови, констатував, що державні органи не виконали свого позитивного зобов'язання щодо забезпечення медіаплюралізму. Крім того, законодавча база у сфері медіа не передбачала ефективних механізмів захисту керівництва TRM та його редакційної політики від втручання з боку Уряду, що фактично спричинило встановлення політичного контролю над суспільним медіа.

Іншим важливим прецедентом у практиці ЄСПЛ щодо обмеження монополії на суспільне медіа є справа «Лентія та інші проти Австрії» (Informationsverein Lentia and others v. Austria). У цій справі група заявників, що включала медіаорганізації та приватних осіб, оскаржувала австрійське законодавство, яке надавало виключне право на радіо- та телемовлення Австрійській телераді-

окорпорації (ORF). Через такі законодавчі обмеження заявники не мали можливості створити власні радіостанції, а Informationsverein Lentia не змогла заснувати телевізійну станцію.

Заявники аргументували свою позицію тим, що подібні обмеження порушували їхнє право на свободу вираження поглядів, гарантоване статтею 10 Європейської конвенції з прав людини. Вони наголошували, що запроваджені обмеження суттєво звужували їхні можливості брати участь у громадських дискусіях. У відповідь на звинувачення австрійський уряд намагався виправдати монополію ORF, стверджуючи, що вона необхідна для забезпечення об'єктивності, неупередженості та плюралізму думок у суспільному мовленні.

Розглянувши справу, ЄСПЛ визнав, що хоча держава і має право регулювати сферу суспільного мовлення, однак будь-яке втручання повинно відповідати принципам пропорційності та бути необхідним у демократичному суспільстві. ЄСПЛ підкреслив, що монополія ORF встановлювала надмірні обмеження, які неможливо було виправдати ані технічними, ані іншими вагомими причинами, особливо враховуючи технічний прогрес і досвід інших європейських країн. Державна монополія, як зазначив ЄСПЛ, є найбільш радикальним обмеженням свободи вираження поглядів, оскільки фактично унеможливує мовлення через альтернативні канали, окрім національної станції, а в деяких випадках дозволяючи лише мінімальний доступ через місцеві кабельні станції [7].

Підсумовуючи розгляд справи, ЄСПЛ визнав, що встановлення монополії на суспільне мовлення суперечить фундаментальному принципу плюралізму, який є основоположним для свободи вираження поглядів, а Австрія порушила статтю 10 Конвенції, адже не змогла обґрунтувати необхідність обмежень на свободу вираження поглядів.

Питання дотримання балансу між професійними правами журналістів і завданнями суспільного медіа є одним із ключових аспектів функціонування демократичного суспільства. Особливої актуальності це питання набуває в контексті забезпечення плюралізму думок та об'єктивності подання інформації, де суспільне мовлення відіграє роль своєрідного стандарту якості медійного контенту. ЄСПЛ у своїй практиці неодноразово підкреслював необхідність встановлення чітких правових механізмів, які б, з одного боку, гарантували журналістам можливість вільно виконувати свої професійні обов'язки, а з іншого – забезпечували відповідальне ставлення до поширення інформації, особливо коли йдеться про суспільне мовлення. У цьому контексті показовою є справа «Радіо-Франс проти Франції» (Radio France v. France), в якій було проаналізовано межі відповідальності журналістів суспільного медіа за поширення неперевіреної інформації.

Справа стосувалася обмежень свободи вираження поглядів у контексті дифамаційного повідомлення, поширеного у новинах телеканалу «Франс-Інфо». Заявниками були національна радіомовна компанія «Радіо-Франс» і двоє її співробітників: головний випусковий редактор і журналіст. Причиною позову став сюжет, що транслювався понад 60 разів у новинах телеканалу й містив твердження про участь державного службовця у організації депортації євреїв під час Другої світової війни.

Національні суди Франції визнали заявників винними у дифамації, наклали штрафи та зобов'язали телеканал транслювати повідомлення про судові рішення у своїх новинах.

У цій справі особливу увагу ЄСПЛ приділив питанню пропорційності втручання у права людини. ЄСПЛ визнав, що тема публікації становила значний суспільний інтерес, оскільки стосувалася діяльності посадових осіб під час окупації Франції. Однак журналісти допустили серйозні неточності при відтворенні інформації з першоджерела, подавши її в більш категоричній формі та завдавши шкоди репутації державного службовця. Хоча вони діяли з «доброю вірою», спираючись на авторитетне видання, але не виявили належної обачності при підготовці матеріалу для широкої аудиторії [8].

Натомість заявники стверджували, що національні суди порушили принцип презумпції невинуватості, неправильно застосовавши законодавство та непропорційно втрутившись у їхнє право на свободу вираження поглядів. Проте ЄСПЛ зазначив, що обов'язок головного редактора відповідати за зміст інформації базувався на національному законі, а презумпція відповідальності має відповідати вимозі «розумних меж» свободи вираження поглядів. Таким чином, порушення статті 10 Конвенції не було встановлено.

Отже, ця справа стала важливим прецедентом щодо балансування свободи вираження поглядів і захисту репутації особи, а також визначення меж журналістської відповідальності за достовірність поширеної інформації. Вона підкреслила важливість ретельної перевірки фактів і обачли-

вого підходу до подання інформаційного матеріалу, особливо коли йдеться про серйозні звинувачення проти державних осіб.

У справі «Войтас-Калета проти Польщі» (Wojtas-Kaleta v. Poland) ЄСПЛ розглянув питання права журналістів публічно висловлювати критичну думку щодо свого роботодавця. ЄСПЛ наголосив, що це право є важливою складовою свободи вираження поглядів, яка захищається статтею 10 Конвенції.

Фактичні обставини справи полягали у тому, що журналістка Хелена Войтас-Калета, яка працювала на польському суспільному телебаченні (TVP), публічно розкритикувала рішення керівництва каналу про зняття з ефіру двох програм класичної музики. Вона висловила свою позицію в інтерв'ю національній газеті *Gazeta Wyborcza* та підписала відкритого листа разом з іншими представниками культурної спільноти. За такі дії роботодавець оголосив їй догану за порушення обов'язку захищати репутацію компанії.

Ключовою проблемою цієї справи є визначення меж свободи вираження поглядів журналіста, який водночас є працівником суспільного медіа. З одного боку, журналістка діяла як представниця спілки працівників, виступаючи в інтересах культурної політики та професійної спільноти суспільного медіа. З іншого боку, її дії були оцінені роботодавцем як порушення службових зобов'язань і професійної етики, що завдало шкоди репутації компанії. Своєю чергою національні суди підтримали позицію роботодавця, вважаючи, що заявниця дійсно порушила свої трудові обов'язки, публічно критикуючи програмну політику телеканалу.

Проте ЄСПЛ зазначив, що гарантована статтею 10 Конвенції свобода вираження поглядів поширюється не тільки на приватне життя, але й на професійну діяльність, зокрема, на трудові відносини. ЄСПЛ підкреслив, що вимога дотримуватися обережності у висловлюваннях, яка зазвичай застосовується до працівників, не може бути вжита до журналістів у такій самій мірі. Адже саме поширення інформації та ідей є сутністю їхньої професійної діяльності. Крім того, ЄСПЛ визнав, що програмна політика суспільного медіа є питанням, яке безпосередньо стосується інтересів суспільства, і обмеження свободи обговорення цього питання можуть бути допустимі лише у дуже вузьких межах [9].

У справі також було встановлено, що коментарі заявниці базувалися на достовірній інформації, мали обґрунтовану фактичну основу та були сформульовані у поміркованій формі без особистих нападів. При цьому роботодавець і національні органи влади не взяли до уваги публічний інтерес, який мотивував заявницю, та не зважили на її професійну роль як журналістки.

За результатами розгляду справи ЄСПЛ констатував, що втручання у право заявниці на свободу вираження поглядів не було необхідним у демократичному суспільстві, що своєю чергою призвело до порушення статті 10 Конвенції. Це рішення стало важливим прецедентом, який підкреслює необхідність врахування ролі журналістів у сприянні суспільним дебатам, навіть якщо їх критика стосується програмної політики їхнього роботодавця.

Висновки. Проведений аналіз практики ЄСПЛ щодо діяльності суспільних медіа дозволяє зробити кілька важливих висновків. Передусім, суспільні медіа визнаються ключовим елементом демократичного суспільства та відіграють важливу роль у забезпеченні свободи вираження поглядів і формуванні плюралістичного медіапростору. Водночас ЄСПЛ чітко визначає, що держава має позитивний обов'язок створювати умови для незалежного функціонування суспільного мовника, виключення політичного та економічного впливу, що підтверджується рішеннями у справах «Манолє проти Молдови» та «Лентія проти Австрії».

Разом з цим ЄСПЛ встановлює чіткі стандарти щодо відповідальності суспільних медіа. Як демонструє справа «Радіо-Франс проти Франції», журналісти суспільного мовника повинні дотримуватися високих професійних стандартів і ретельно перевіряти інформацію перед її поширенням. При цьому, згідно з рішенням у справі «Войтас-Калета проти Польщі», журналісти суспільних медіа мають право на публічну критику програмної політики свого роботодавця, якщо це стосується суспільних інтересів.

Сучасний розвиток демократичного суспільства потребує формування дієвої нормативно-правової бази, спрямованої на підтримку незалежної журналістської діяльності. Законодавче регулювання має створювати сприятливі умови для роботи суспільних медіа, зберігаючи при цьому їхню редакційну автономію. Для забезпечення медіаплюралізму першочерговим завданням є встановлення обґрунтованих обмежень щодо зосередження інформаційних ресурсів в одних руках. Паралельно з цим необхідно розвивати систему суспільного телерадіомовлення та підтримувати

некомерційні інформаційні платформи. Державна політика має передбачати економічні стимули, наприклад у вигляді податкових преференцій та цільового фінансування. Не менш важливим є забезпечення відкритості інформації про структуру власності медійних компаній та створення незалежних контролюючих інституцій для моніторингу ситуації на медіаринку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод (з протоколами) (Європейська конвенція з прав людини): Конвенція від 04.11.1950. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/995_004.
2. CASE OF MANOLE AND OTHERS v. MOLDOVA: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-94075>.
3. Рекомендація № R (96) 10 «Про гарантії незалежності громадського телерадіомовлення»: Центр демократії та верховенства права. URL: <https://cedem.org.ua/library/rekomendatsiya-r-96-10-pro-garantiyi-nezalezhnosti-gromadskogo-teleradiomovlennya/>.
4. Recommendation CM/Rec(2018)1[1] of the Committee of Ministers to member States on media pluralism and transparency of media ownership: Freedom of Expression. URL: https://www.coe.int/en/web/freedom-expression/committee-of-ministers-adopted-texts/-/asset_publisher/aDXmrol0vvsU/content/recommendation-cm-rec-2018-1-1-of-the-committee-of-ministers-to-member-states-on-media-pluralism-and-transparency-of-media-ownership.
5. Рекомендація Rec(2000) 23 Комітету міністрів Ради Європи «Про незалежність і функції регулювальних органів у секторі мовлення»: Рекомендації від 20.12.2000 № Rec(2000)23. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/994_728.
6. Суспільне мовлення: збірник документів Ради Європи. URL: <https://rm.coe.int/1680706eb2>.
7. CASE OF INFORMATIONSVEREIN LENTIA AND OTHERS v. AUSTRIA: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-57854>.
8. CASE OF RADIO FRANCE AND OTHERS v. FRANCE: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/fre?i=001-61686>.
9. CASE OF WOJTAS-KALETA v. POLAND: The European Court of Human Rights. URL: <https://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-93417>.